

Phiên tòa

Thật là vớ vẩn mấy cha nội này. Mấy cha làm như thể mấy cha là cháu đích tôn của ông Khổng Tử vậy. Không đúng. Tội nó đang bôi lọ đức Khổng Tử vì ba cái điều "Thần bất tử bất trung" ngài dạy đệ tử. Mấy cha ngu thấy mô; mấy cha không biết áp dụng một số điều đức Khổng tử dạy học trò vào thực tế trong nước. Chẳng hạn ngài nói "Trung thân bất sự nhị quân" thì có khác quái gì cái sự "Trung với đảng, hiếu với dân" vân vân và vân vân... mà mấy cha nội vẫn lải nhải tới ngày trong lớp học? Tội bay ngu thấy mẹ, cỡ tao phải được gửi đi học tại trường đảng Nguyễn Ái Quốc mới phải. Tội nghiệp đất nước này đang mất dần đi những tài năng. Vậy mà mấy cha làm như thể mấy cha là cháu đích tôn của Bác không bằng. Mà có bao giờ thấy Bác ngồi làm chánh án phiên tòa nhân dân nào đâu. Cả đến mấy ông Các Mác, Lê Nin cũng chẳng bao giờ ngồi chủ tọa phiên tòa nào cả. Chỉ có mấy cha nội mới bày ra tòa nọ, tòa kia; thật cứ như bọn phong kiến dã man hay bọn tư sản giầy chết vậy.

Đã bao nhiêu lần hấn thuyết phục tổ trưởng và lớp trưởng cho hấn đi học chính trị tại trường đảng cao cấp Nguyễn Ái Quốc; nơi những mầm non ưu tú của giai cấp công nhân (gồm con cháu các đảng viên cao cấp mà ông cố nội hoặc ít nhất ông cố cố cố nội vài ngàn năm trước đã thuộc về giai cấp công nhân) đang theo học, để trở thành những lý-thuyết gia lỗi lạc của chủ nghĩa xã-hội, nhưng đề-nghị của hấn cứ bị lờ đi một cách vô tội vạ. Anh

Quốc à, Mỗi người trong xã-hội có một vai trò riêng thích hợp với khả-năng của mình. Anh là học sinh đại học của đại học Y-Dược, thì anh sẽ thành bác sĩ. Bác đã nói rằng "Lương Y như từ mẫu." Anh sẽ phục vụ tổ-quốc xã-hội chủ-nghĩa trong vai trò của người lương y. Điều đó hợp với khả năng của anh. Đúng không? Thiệt tình, đồng chí không chịu hiểu tôi. Nếu tôi tốt nghiệp trường đảng, tôi sẽ phục vụ tổ-quốc và nhân dân một triệu lần hữu hiệu hơn là nếu như tôi chỉ là lương y. (Hắn bị nhiễm cách nói của thời-đại: "Chế độ ta dân chủ gấp triệu lần...") hơn nữa, ngay từ trong cái tên của tôi, cũng có một cái gì tiền định. Đồng chí không thấy tôi trùng tên với Bác sao ? Cười, hừ, lại cười. Đồng chí thiếu nghiêm túc. Thôi mà, anh Quốc à, đảng và nhà nước ghi nhận thiện chí của anh, nhưng mà...

Mỗi lần hắn đề xuất (chữ này, mọi học sinh đại học tiên tiến đều dùng; ngay cả đến những ông thầy cũ cũng tập xài cho quen. Hắn thì lại ghét những cái từ mới lạ, nhiều khi tréo cẳng ngỗng. Có lẽ hắn lạc hậu thật) nhắc lại, mỗi lần hắn đề xuất ý-kiến lên "trên", "trên" chỉ giải thích cho hắn chừng đó. Thật là chán chường. Mẹ kiếp, tại sao tụi nó lại có thể phiền cận đến như vậy được nhỉ! Cứ cái đà này thì chẳng bao lâu đất nước sẽ chỉ còn lại cái vỏ rỗng; một đồng vỏ rỗng thì đúng hơn. Một đồng vỏ trứng của mẹ Âu Cơ, mà những đứa con nở ra đã trở thành bầy quái vật. Nhưng mà qua biết tổng hết mấy em à. Qua đi guốc trong bụng mấy em hết ráo. Qua biết mấy em ghét qua vì cái lý lịch. (May phước mà lúc mấy em vô tiếp quản thì qua đã là sinh viên năm thứ năm, bằng không, tư cách nào qua có thể lọt vào được trường Y khoa để ra làm "lương y như từ mẫu" được nhỉ.) Qua biết mấy em đi qua vì ông già của qua là giáo sư Y-khoa Đại-Học-Đường Sài gòn (cái trường này khác xa cái trường Đại học Y-Dược thành phố Hồ chí Minh của mấy em đấy nhé, đừng có nhận ầu.) Mấy em "đi" ông già của qua rồi "đi" lây qua qua; mấy em tính tru di tam tộc nhà qua chứ gì ? Qua cóc cần. Qua chỉ lo

cho đất nước này; nhân dân này; thể-hệ này...

Báo cáo các anh chị...

Tiếng loa phóng thanh đánh thức hấn về với thực tại. Thật ra hấn cũng hơi giật mình vì tiếng loa phóng thanh chưa điều chỉnh, nghe cứ như đóng đinh vào màng nhĩ. Tại sao mấy cha nội này đi tới đâu là phải đem theo cái loa phóng thanh tới đó không biết. Nhân dân có điếc đâu. Hấn thảm nghĩ. Báo cáo các anh chị, buổi sinh-hoạt của chúng ta sẽ bắt đầu trong vòng năm phút. Yêu cầu các anh chị trở về chỗ ngồi, chuẩn bị cho buổi sinh hoạt quan trọng này.

Máy vi âm bị trục trặc, chợt hú lên một âm sắc cao chói như tiếng còi xe cứu hỏa (Tầm bậy! Ví von gì trật lất. Bây giờ làm quái gì còn xăng cho xe cứu hỏa chạy để đi chữa cháy, mà đòi nghe tiếng còi hú.) Hấn làu bàu chửi bới cái micro làm hấn không thể tập trung tư-tưởng được trước giây phút nghiêm trọng của đời hấn. Hấn dựa người ra sau ghế, hít một hơi dài để nén bớt những nhịp đập xôn xao của trái tim đang hoang mang trong lồng ngực. Ghế giảng-đường này còn tốt quá. Cũng may, bọn tư-bản lạc hậu, khi xây giảng-đường, đã cho thiết kế hệ-thống ghế ngồi đầy tiện nghi và vững chắc; có muốn tháo gỡ đem về nhà ngồi cũng trầy da tróc vẩy. (Tiện-nghi là gì? Đó là cái bẫy bọn tư bản đặt ra, để đầu độc nhân dân ta; để chúng ta quen với tiện-nghi, để chúng ta trở nên sợ khó, sợ khổ. Ô kìa sao các anh chị không vỗ tay? Các anh chị tưởng rằng khi thiết-kế các cơ sở cho trường lớp chúng ta, bọn chúng thực tâm muốn giúp đỡ chúng ta sao? Các anh chị làm to. Hãy thử đếm số bóng đèn trên trần cái giảng đường này. Chúng ta đâu cần tới chừng đó bóng đèn để thấp sáng lớp học. Hãy tưởng tượng hình ảnh Bác, ngày xưa, trong hang Pắc Bó... Những bóng đèn này biết có đủ ánh sáng để những con lừa lạc hậu kia thấy được những giọt nước rung rung trong mắt mình không đây?) Chú ý, chú ý. Yêu cầu các anh chị trở về chỗ

ngồi.

Ngày xưa - mà đã xưa gì cho cam - sinh viên muốn ngồi đâu thì ngồi trong giảng đường. Bọn phàm phu tục tử như hấn và lũ bạn, thì cứ lựa chỗ nào có bóng dáng thướt tha thực nữ, hoặc nếu lỡ cận thị nặng thì cứ đánh hơi nơi nào thơm mùi nước hoa Chanel số năm, thì xà tới mà ngồi bên cạnh. Chẳng ai thắc mắc làm gì cho mệt xác. Bây giờ mấy cha nội bắt sinh viên ngồi chỗ nhất định trong giảng đường, theo từng tổ, từng nhóm (để những anh chị tiên tiến có thể dìu dắt, nâng đỡ những anh chị em còn lè mề, chao đảo...) Ngày xưa, giảng đường ăm cúng, trang nghiêm như ngôi giáo đường nho nhỏ; ngày xưa giảng đường dịu dàng thân ái vì có nàng (Cô sinh viên Y-khoa nho nhỏ e ngại trước cuộc đời, như con chim co ro trong mưa bão cuộc đời. Mỗi khi nghĩ tới nàng, hấn bắt buộc phải dùng tới những hình ảnh "mềm" và chẳng có một chút chiến đấu tính nào như vậy.) Bây giờ, trường lớp đã đổi thay tận gốc rễ, và cô nhỏ đã bỏ hấn. Chữ "bỏ" nghe văn chương, lãng mạn không chịu được! Thực ra, nàng không bỏ hấn; nàng chỉ "né" hấn thôi; né từ khi trường đại học Y-Khoa Sài Gòn đổi thành trường Đại-học Y-Dược thành phố Hồ Chí Minh, và ba hấn; ông giáo sư Cơ-thể học già, được mời đi dự một phiên họp và biến mất khỏi bụi giảng của giảng đường.

Kể từ khi người ta bắt đầu "chỉ định cư trú" ngay cả trong lớp học. Hấn mất toi cái thú ngồi bên cạnh những bông hoa gai góc (dĩ nhiên; học gần hết năm thứ năm của cái trường tàn phá nhan sắc này, thì muọt mà tới đâu thì cũng phải mọc gai ra, như hấn vẫn nói,) chẳng những thế, hấn còn mất luôn cái cơ-hội ngồi bên những thằng bạn trời đánh, lúc nào cũng lợi dụng tình hình khó khăn của "trên" mà xì xào, dè bĩu hoặc móc ngoéo chế- độ ta.

Báo cáo các anh chị. Lớp trưởng lại phát ngôn một cách rất trịnh trọng. Mái tóc cắt cao như mái tóc mấy tên lính mới ở quân trường thuở trước, hai con sâu róm rậm rạp lông lá uốn éo chuyển mình trên đôi mắt ti hí hấp háy sau

mỗi câu nói. (Với đôi mắt lươn của đồng chí, nếu như xưởng phim truyện trung-ương có thực hiện một cuốn phim có vai người lý trưởng gian ác, đồng chí sẽ là người thích hợp với vai trò ấy. Thằng cha vậy mà đại; không biết tìm cơ-hội tiến thân! Thời buổi này, chiếc áo blouse trắng với cái ống nghe thì có làm nên cơm cháo gì cơ chứ. Bọn hấn đã từng đặt lời Việt cho bản nhạc El Condor Pasa của bọn tư sản phương tây, với những lời như "I d rather be a sparrow than a snail. Yes, I could, Yes, I would; I surely would.." thành "thà tôi làm anh công nhân còn hơn bác sĩ, sướng hơn nhiều, khoái hơn nhiều, sướng hơn rất nhiều.." là gì. Thằng cha ham cái danh lớp trưởng hơn vai trò ngôi sao màn bạc chắc. Rõ chán!) Chiếc áo màu xanh da trời lợt, cái quần màu xám, ống rộng thùng thình, dài tới mắt cá, để hở đôi dép lốp thời thượng...tất cả làm gã có vẻ tiên tiến không chịu được. Lớp trưởng có đôi mắt lãnh tụ. Hấn đã có lần chia xẻ với một thằng bạn trời đánh nhận xét này; đôi mắt và cặp chân mày của đồng chí lớp trưởng làm đồng chí ấy có cái nét giống ông sáu Lê-Nin, (ông sáu Lê-Nin là cái ông đã sản sinh ra chủ nghĩa cứu tinh của nhân loại. Tên của ông là Vladimir, chữ lót là Ivanovicht gì gì đó hấn không nhớ chính xác cho lắm, và họ ông là Lê-Nin. Khi viết tắt, trở thành V.I. Lê-Nin, thành ra bọn hấn gọi tắt là Sáu Lê-Nin cho tiện việc sổ sách. Hơn nữa gọi là ông Sáu nghe gần gũi thân thương biết chừng nào), ngoài ông Sáu Lê-Nin ra lớp trưởng còn hao hao giống đồng chí Brejnev, tổng bí thư trung ương đảng của nhà nước Liên Xô vĩ đại. Mỗi lần nhìn mặt lớp trưởng, hấn lại bực mình vì hai con sâu róm mập mạp trên đôi mắt ti hí ấy. Phải chi hấn có thể bắt hai con sâu róm mắc dịch ấy, quăng cho gà ăn cho bỏ ghét.

Hấn hay có những ý nghĩ bệnh hoạn như thế, khi phải nghe hoặc nhìn thấy những điều chướng tai, gai mắt. Tụi bạn nghi hấn bị "mát dây". Hấn cũng hơi nghi nghi là hấn bị chứng gàn. Ừ thì "gàn" chút xíu đã sao. Trên đời này

ai mà chẳng có lúc gàn, việc gì phải lo lắng cho mệt. "Gàn" đâu có được xếp loại trong những chứng bệnh tâm thần của bảng phân loại về các bệnh rối loạn thần-kinh của tổ chức Y-tế quốc-tế đâu mà sợ. (Nhưng mà coi chừng, gàn chục năm nay, mất liên lạc với thế giới bên ngoài, biết đâu chứng "gàn" đã được xếp vào bảng phân loại các chứng bệnh về tâm thần, mà nền Y tế siêu việt của ta hoàn toàn không biết đến. Mỗi lần nghĩ thế hấn lại hơi lo lo. Nhưng rồi cơm áo làm hấn quên mất tiêu. Tiếng reo eo óc của cái bao tử trống trơn có âm vọng sâu hơn tiếng cảnh cáo của tổ chức Y tế quốc-tế nhiều.)

Yêu cầu các anh chị giữ trật tự. Đã đến giờ sinh-hoạt. Chú ý! chú ý! Để mở đầu, yêu cầu các đồng chí và các anh chị đứng lên hát quốc ca. Hấn uể oải đứng dậy theo mọi người. Sự chờ đợi hình như đã hút đi dần của hấn tất cả sinh lực cần thiết cho một ngày bon chen, vất vả. Giọng nói sang sảng của lớp trưởng bắt nhịp cho bài quốc ca mới. Khổ quá sao bài quốc ca nước mình mà nghe xa lạ quá thế này. Cơ khổ; cơ khổ. Hấn ngược nhìn những cái đầu đen của đám bạn cùng lớp ở những hàng ghế phía trước. Giảng đường được thiết kế như một cái rạp hát trung bình. Ở cuối lớp, có thể nhìn thấy hết những người ngồi phía trước. Hấn nhìn thẳng phía trước, nơi cái hình người già nua béo tốt, phương phi, mỡ màng lồng trong khung kính. Chỗ ấy, ngày xưa (nào đã xưa gì lắm cho cam) là di ảnh của Hypocrate; cái ông thầy thuốc đầu tiên trong lịch sử Y-học phương tây, cái nhà ông Hy Lạp ở tuốt phía bên bờ Địa Trung Hải xa lắc xa lơ, (việc gì phải treo hình ông ta ở đây phải không các đồng chí và các bạn? chúng ta tự hào, vì chúng ta có..) khổ cho hấn về cái đầu óc hay suy nghĩ lông bông.

Hấn bị một chứng bệnh mà tự hấn chẩn đoán lấy là Bệnh Liên Tường. (Mấy cha biết không? Tôi bị cái bệnh tạm gọi là "Hội chứng pháo dây". Hồi còn nhỏ mỗi lần tết đến, mấy cha đi lượm pháo, chắc là còn nhớ pháo dây chứ gì.

Sợi pháo dây dài, đốt ở một đầu, ngọn lửa sẽ ngoằn ngoèo cháy theo sợi dây cho tới hết. Cái bệnh của tôi y chang như vậy. Nghĩa là một khi bị "đốt" bởi một ý tưởng nào, là tôi cứ bị ám ảnh bởi ý tưởng đó, cho tới khi bị đánh thức bởi một ý tưởng khác. Chẳng hạn như thấy con nhỏ N - tạm dấu tên nó nghe mấy cha, không khéo mấy cha làm um lên, nó dám giải phẫu cắt bỏ một trái thận của tôi à - kể tới đâu rồi? À, tới chỗ con nhỏ N - trong phòng mổ, phải rồi - con nhỏ N. trong phòng mổ, mặc vồn vện có một cái áo blouse - không có gì ở trong hết ráo - đường nét, núi đồi, sông rạch vân vân ... cứ làm hai con mắt tôi xốn xang như bị đau mắt cấp tính, thế là cóc có cầm con dao mổ được đúng cách nữa, và đầu óc cứ bần thần mù mẫm như thằng cha bệnh nhân tai biến mạch máu não sắp sửa mê man bất tỉnh, đến nỗi hôm ấy chút xíu nữa cắt đứt cha nó cái dây thần kinh của thằng cha bệnh nhân vô tội vạ. Cho tới khi con nhỏ y-tá gây mê tới đứng cạnh con nhỏ N, tôi mới được cứu rồi, nhưng rồi lại bị đôi mắt long lanh của con nhỏ y-tá thôi miên. Bớ khi ! Không hiểu sao mình biết rõ như ban ngày rằng dưới cái vỏ căng phồng, mỏng mơn gọi mời ấy cũng chỉ là da, mỡ dưới da, những sợi cơ trơn, cơ vân, những mạch máu li ti chạy ngoằn ngoèo, những phiến mỡ dưới da trắng ớn ớn, những tuyến bài tiết mồ hôi uốn khúc quanh co, sâu hơn chút nữa là xương sườn, xương sống, xương chậu, xương hông, xương mu... Vậy mà mỗi lần nhìn thấy khối vật chất dễ thương ấy, lòng vẫn mềm rũ xuống như bánh tráng nhúng nước mưa.

Thầy kệ, cũng chẳng có gì phải phàn nàn. Mai một biết đâu tổ chức Y tế quốc-tế lại không lấy tên tôi đặt cho "Hội chứng pháo dây" nhỉ, và lúc ấy mấy cha tha hồ mà học Syndrom de Quốc Văn Trần - Hội chứng Trần Văn Quốc - phải không nào? Gì thế? Hát xong rồi đấy ư. Hấn bản thân ngồi xuống theo lũ bạn.

Tiếng lớp trưởng (hắn thích gọi là "trưởng lớp" hơn, vì "lớp trưởng" nghe có

vẻ bá-quyền Trung quốc quá; chúng ta đang có chiến tranh biên giới phía bắc mà, nhưng cả lớp không ai chịu nghe hắn) lại sang sảng trong loa phóng thanh. Mời các đồng chí trong chi đoàn Nha khoa, các đồng chí lớp phó, đồng chí bí thư, các tổ trưởng, tổ phó... lên ngồi hàng ghế đầu. Hắn ngược nhìn phía trên bục giảng. Bây giờ hắn mới thấy dãy ghế xếp thành hàng ngang phía trước tấm bảng đen. Thì ra đó là hàng ghế dành cho chức sắc trong lớp. Đó là hàng ghế của bồi thẩm đoàn. Mẹ ơi, hàng ghế làm hắn sợ như là hôm nay hắn phải ra tòa; một phiên tòa nhân dân bỏ túi.

Tiếng đẩy ghế ken két trên nền xi măng, tiếng chân bước lê loạt xoạt, tiếng sách vở rơi lộp độp làm hắn tỉnh hẳn. Hắn ôn lại thật vội những điều hắn dự tính sẽ nói để tự biện hộ trong phiên xử. (Thiệt tình mấy cha nội chỉ giỏi làm lớn chuyện. Đời sống vốn giản đơn - như mấy cha thường nói - rằng thì là "làm hoa cho người ta hái, làm gái cho người ta... dê." Cái điều tôi làm bữa hôm đó, cùng lắm thì cũng chỉ như vết chích của một con muỗi trên lớp da mặt sần sùi, cùi lở của cái bản mặt con người mới gì gì đó... của mấy cha thôi. Bỏ khi!)

Chờ các đồng chí chức sắc an tọa đâu vào đó xong, lớp trưởng hắng giọng, lấy vẻ trịnh trọng cổ hủ:

Các đồng chí và các anh chị chú ý. Hôm nay...

Khô quá, lại những bài bản cũ rích nữa rồi! Hắn than thầm, như con thú gầm gừ trong cuống họng. Bọn nhân viên bảo trì đáng phải cho đi công tác tư-tưởng lại, vì cái tội lấy điểm cho mau được kết nạp vô đoàn, vô đảng bằng cách điều chỉnh âm thanh quá lớn. Dù có là con người mới, thì cái màng nhĩ cũng chịu được âm thanh ở một mức độ nào đó thôi chứ. Mỡ lớn quá, màng nhĩ nào mà không rách. Thiệt tình! Như các đồng chí và các anh chị đã biết sự cố xảy ra tại bệnh viện Nhi Đồng tuần trước. Theo chi thị của "trên", hôm nay chúng ta tập trung ở đây để cùng chia xẻ những ý kiến, những đóng góp

để xây dựng với anh Trần văn Quốc, sinh viên khoa Y năm thứ năm trường Đại học Y-Dược thành phố... Hấn lơ đãng nghech mặt lên nhìn lớp trưởng, cùi chỏ chống lên thành ghế ngồi, bàn tay mân mê chiếc cầm trụ lúi như cầm một cô gái... già. Hấn cố gắng tập trung tư tưởng để xem cái gã chức sắc đang đứng trên bục giảng của giảng đường nói những gì về hấn. Không khí lớp học lắng xuống, đặc lại, như lớp bột lỏng sắp quánh thành hồ. Ai đó từ một xó xỉnh nào của giảng đường cố nén những tiếng ho nghẹn tắt, vì sợ phá vỡ mặt vẻ trang nghiêm của phiên tòa. Sự việc như sau, tối hôm thứ tư, ngày mười hai tháng tám, anh Trần văn Quốc được phân công đi trực phòng cấp cứu bệnh viện Nhi Đồng... Cha nội này phân biệt bạn với thù rõ rệt quá sức. Thằng chả đâu có gọi mình là đồng chí; thằng chả đâu có coi mình là đồng chí của thằng chả. Bọn này thế mà hay. Đế quốc Mỹ là kẻ thù của chúng ta, nhưng nhân dân Mỹ tiến bộ thì là bạn. Những câu nói của lớp trưởng được bốn chiếc loa phóng đại lên, cuộn cuộn đổ vào hai lỗ tai hấn, như những dòng cuồng lưu, cuốn phăng đi hết những ý nghĩ vụn vặt trong đầu hấn... Anh Quốc đã trèo lên thành nhà vệ sinh, và dòm qua phía bên kia nhà tắm các chị... Da mặt hấn chột dầy lên như da một con tê giác. Hàng ngàn con kiến bò rần rật trên hai vành tai hấn. Tim hấn đập dồn dập như tiếng trống múa lân, lúc con lân sắp sửa chồm lên giựt món tiền thưởng treo phất phơ ở đầu sợi dây. Lúc đó có ba chị; một chị là nữ y tá, hai chị kia là học sinh y khoa; cả ba chị đang tắm. Tiếng cười vỡ òa ra như nước vỡ bờ, át cả tiếng loa phóng thanh. Những chiếc vỏ cứng trên mặt mọi người nứt ra, biến mất. Ai nẩy hả hê, thoải mái, cười dòn âm ỉ. Tiếng mấy thằng bạn trời đánh của hấn oang oang thuyết minh; thêm mắm thêm muối vào những chi tiết lặt vặt làm hấn muốn độn thổ. Chỉ có một mình lớp trưởng là vẫn trang nghiêm. Hấn cố tìm một nét thiếu nghiêm túc trên mặt gã, nhưng không thấy. Bớ khi! Cha nội nói tầm bậy rồi. Lúc đó có tới bốn chị lận. Ba chị đang

tắm, còn một chị đang sắp sửa thay đồ. Hấn muốn lên tiếng cải chính liền, lại thôi. Cải chính thì làm cho tội hấn nặng thêm chứ ích lợi gì. Nhìn trộm ba người đàn bà đang tắm dĩ nhiên phải nhẹ tội hơn nhìn tới bốn người. Nhưng hấn đâm ra thắc mắc; tại sao chị thứ tư lại không khiếu nại với "trên". Hay là nàng không coi đó là tội? Hấn cố hình dung nét mặt người con gái hấn bắt gặp đang thay quần áo tối hôm ấy. Lúc đó nàng đang khuỳnh hai cánh tay ra sau gài áo ngực. Nhìn đàn bà con gái gài áo ngực thấy mà tội. Hấn thầm nghĩ. Cái nhà anh nào bày đặt ra coọc-xê coọc-xiếc chỉ làm khổ các bà các cô chứ có lợi ích gì. Tay khuỳnh ra sau mà cài như vậy, dám có ngày trật khớp bả vai lắm chứ chẳng chơi! Mái tóc dài của nàng phủ xuống phía trước, thành ra hấn không thể nhìn rõ mặt nàng, nhưng thân hình của nàng, nhìn từ phía sau thì cũng không đến nỗi nào. Có một con bò có thân hình như vậy giữa thời buổi gạo châu củi quế này, đã là quý lắm rồi. Các chị phát hiện có người lạ nhìn mình tắm, đã báo cáo với đồng chí trưởng ban bảo vệ bệnh viện Nhi đồng. Tiếng lớp trưởng vẫn sang sảng. Thiệt tình! hấn hừ lên một tiếng vì bức mình. Cha nội lại nói tầm bậy nữa. Mấy chị đâu có hiền quá như vậy. Lúc đó cả bốn người đàn bà đã cùng ré lên như bị ma nhát; đến nỗi thằng cha gác dan bệnh viện phải chạy đại vào xem có ma quỷ gì không. Thằng cha khi không mà lờ; lại chẳng phải ra tòa, ra tiếc như mình. Bây giờ, anh Trần văn Quốc sẽ lên trình bày với tập thể tình huống nào đã đưa đẩy đến sự cố nói trên; anh Trần văn Quốc sẽ đọc bản tự khai và tự kiểm trước tập thể. Sau đó, tập thể chúng ta sẽ đóng góp, xây dựng cho anh Trần văn Quốc. Thằng cha cứ lặp đi, lặp lại tên mình, như thể sợ thiên hạ sẽ quên đi mất. Mọi người quay rào rào về phía hấn. Hấn bản thân buông bàn tay đang gài cầm xuống thành ghế. Hàng trăm cặp mắt đen chiếu về phía hấn, như những con mắt ma quái trong phim thần thoại. Hấn khẽ quay đầu qua bên phải, rồi bên trái, như thể cố cựa quậy cái mặt thật của hấn dưới lớp mặt

nạ đất sét đang khô dần, đang dính cứng dần vào da mặt. Hai bên hấn, những cái đầu chồm ra phía trước, những con mắt ném về phía hấn hàng trăm ngàn cái nhìn với vô vàn ý nghĩa. Những bộ mặt, những hàm răng trắng ớn ném vào hấn những mảnh cười sắc cạnh. Hấn cảm thấy như thể hấn là một tội nhân thời trung-cổ đang bị ném đá. Mời anh Trần văn Quốc. Lớp trưởng nhắc lại lời yêu cầu. Hấn từ từ đứng dậy. Hai đầu gối rung rung, giữ không muốn nổi cái hình hài bốn mươi lăm ký của hấn. Tay trái hấn cầm chắc tập giấy vở màu vàng úa, tay phải hấn lần lưng hàng ghế phía trước. Hấn men theo lối đi hẹp giữa hai hàng ghế, đi dần xuống phía bục giảng. Tiếng xì xào của lũ bạn cùng lớp lọt được vào tai hấn, tiếng được, tiếng không; nghe như vọng lại từ cõi nào xa thẳm.

Hấn, như người mộng du.

Lần đầu tiên đứng trên bục giảng đường, hấn thấy mình nhỏ bé quá đỗi.

Hàng trăm con mắt từ ba phía của giảng đường xoáy vào hấn. Hấn nhìn lướt thật nhanh một vòng giảng đường. Chỗ đứng này, ngày xưa ba hấn đã từng đứng không biết bao lâu; dần dần không biết bao nhiêu thế-hệ thầy thuốc.

Cái thời đó đã qua. Chúng ta sẽ là người thầy thuốc nhân dân; chúng ta phục vụ nhân dân, là những người làm chủ đất nước; những người đang đưa đất nước đi theo hướng tiến của lịch-sử. Có một thời hấn cũng mơ ước được đứng chỗ ba hấn thường đứng. Kẻ nào vào học Y khoa mà chẳng có một lần mơ trở thành giảng viên, giảng sư, rồi giáo sư đại học nhỉ. Bây giờ, hấn đứng đúng ngay cái chỗ ngày xưa ba hấn vẫn đứng, nhưng với một vai trò khác. Hấn run run đặt xấp giấy có bài tự phê của hấn lên phiên gỗ vuông vẫn dùng làm kệ giảng. Lớp trưởng ân cần sửa lại cái micro cho vừa tầm miệng của hấn, rồi mới thông thả trở xuống, ngồi ở một chỗ trên hàng ghế đầu. Hấn hít một hơi dài, ém khối không khí ấy xuống thật sâu trong lồng ngực.

Phương pháp lấy bình tĩnh cổ điển hấn thường áp dụng mỗi khi cần tập trung

tư-tưởng để làm một việc gì hệ trọng. Nín thở chừng nửa phút, hấn thở phào ra khoan khoái, và cảm thấy hoàn toàn thoải mái, tự tin. Đám nhân loại trong giảng đường nhìn hấn, chờ đợi. Hấn liếc nhìn lên trần nhà. Phải công nhận bọn tư bản phá của không tiếc tay. Cứ đếm số bóng đèn trên trần này thì đủ thấy. Những bài học chính trị, nghe riết rồi thấy cũng đúng. Hấn nhìn lướt qua những khuôn mặt ngồi hàng ghế đầu; hàng ghế của bồi thẩm đoàn. Toàn những bộ mặt quen thuộc, nhưng cũng làm hấn thoáng chút lo âu. Chừng này cái miệng mà xúm lại kết tội thì hấn trắng án thế nào được. Mấy em tính chơi trò cả vú lấp miệng em chứ gì. Còn lâu qua mới sợ, mấy em à. Hấn nhìn quanh, tìm kiếm một vài khuôn mặt quan trọng của phiên tòa, nhưng không thấy. Hấn thắc mắc...

Tiếng ai đó vọng từ hàng ghế đầu, nhắc hấn bắt đầu. Hấn gõ gõ vào cái micro, như chuyên viên thử máy. Có cái gì đó chặn lấy cuống họng hấn. Hấn cố nuốt ực một cái cho trôi cục nghẹn, mặc dù miệng hấn khô đắng.

Thưa... các đồng chí và các bạn...

Tiếng nói của hấn, được khuếch đại qua máy vi âm, vỗ vào bốn bức tường, dội lại tai hấn, nghe vang vọng, trang nghiêm, và xa lạ như tiếng của một người nào đó hấn chưa hề gặp mặt. Tôi xin trình bày lại những tình huống, đã đưa đến sự cố đáng tiếc vừa qua. Hấn lật trang đầu tiên của xấp giấy. Số là chiều ngày thứ tư, mười hai tháng tám, tôi được phân công đi trực cấp cứu tại bệnh viện Nhi đồng. Hấn liếc nhìn xuống dưới. Hàng trăm con mắt vẫn hướng về hấn như những con mắt tín đồ hướng về vị giáo chủ kính yêu. Mấy cha "người" quá sức trong cái thói xấu thích nghe kể những chuyện làm người ta đỏ mặt. Hấn ngưng lại, ngao ngán nghĩ thầm, rồi mới đọc tiếp. Tôi có một cái khuyết điểm lớn cần phải sửa, đó là... hấn ngáp ngừng, nhìn xéo xuống phía lớp trưởng, bắt gặp nét hí hửng trên mặt gã. Ủ, cứ khai ra đi, anh Quốc à. Hãy thành khẩn nhìn nhận những lỗi lầm. Rồi tổ- chức sẽ giúp anh

sửa đổi. Tổ-chức và tập thể không bao giờ sai lầm. Ở một giai-đoạn nào đó, lượng sẽ biến thành phẩm. Đây là một trong những điểm ngoại lệ đặc biệt của duy-vật biện-chứng. Nhảm quá mấy cha ơi. Lượng tăng sẽ biến thành phẩm thế quái nào được. Mười con bò ngu như... bò, thì cũng vẫn là mười con bò, chứ làm sao biến thành con sư tử được.

Nhiều người có vẻ nóng ruột vì chờ đợi. Hắn nhìn xuống khoảng giữa giảng đường. Thiên hạ, đa số ngả người ra sau ghế, như đang xem diễn kịch. Diễn tuồng xong rồi, không biết số phận sẽ ra sao đây. Bọn nó dám đuổi mình ra khỏi trường, và trả về cho địa phương quản lý công tác lắm chứ chẳng chơi. Thừa các đồng chí và các bạn, khuyết điểm của tôi là... Hắn lập lại câu thú tội, và theo dõi nét chờ đợi vật vờ trên mặt đám khán giả... Tôi có khuyết điểm là thích ăn mắm Thái. Có tiếng cười lẻ loi vỡ ra đâu đó trong giảng đường. Hôm đó, có lẽ tôi bị bọn quân phiệt Thái đầu độc, nên bị đau bụng dữ dội, chừng hai tiếng đồng hồ sau khi ăn mắm Thái với bún. Theo như sự chẩn đoán sơ bộ của tôi, thì tôi bị viêm ruột cấp tính, từ của đế quốc gọi là gas-tơ-rô-ăng-tê-rít-tơ. Thêm vài tiếng cười nữa vỡ ra, làm bầu không khí căng thẳng của phiên tòa chùng xuống. Hắn cũng cảm thấy dễ chịu hơn vài phút trước đây. Hít thêm một hơi dài, rồi thở ra khoan khoái; hắn tiếp, là sinh viên Y Dược, ai cũng biết rằng cái chứng bệnh cấp tính ấy làm cho người ta đau bụng quặn dữ dội, và chạy đi tìm nhà vệ sinh liên tục. Thành ra tối hôm ấy, tôi phải dùng nhà vệ sinh nhiều lần. Mấy lần đầu rất may là không xảy ra sự gì đáng tiếc. Phiên trực hôm ấy cũng khá bận rộn. Tôi đã phải... Hắn lật lật trang giấy... cấp cứu hồi sinh bốn trường hợp suyễn cấp tính, hai trường hợp động kinh, sáu trường hợp ngộ độc phải rửa ruột, ba trường hợp tai nạn giao thông phải khâu vết thương hoặc bó bột. Hôm ấy phòng trực cấp cứu lại thiếu thuốc tê. Thuốc mới về có trong tủ, nhưng vì chưa kiểm kê nên không được dùng. Thành ra tôi rất mệt mỗi đêm hôm đó;

lại thêm chứng đau bụng quặn...

Lại thêm những tiếng cười liều lĩnh. Thường, chỉ khi nào lớp trưởng nói chuyện tiểu lâm, sinh viên mới được cười; Cười đúng lúc, cười đúng tình huống, chứ đừng có "gì cũng cười" là có ngày vỡ nợ. Có lẽ, sau khi thấy những tiếng cười thăm dò không bị kêu án, sinh viên bắt đầu bớt căng thẳng, bắt đầu cười giòn, và trở về với bản chất nghịch ngợm cố hữu. Giọng hấn đều đều như tụng kinh. Sau khi khâu xong vết thương cho một em bé bị xe đụng, chuyển bệnh nhân xuống phòng săn sóc đặc biệt để theo dõi, tôi đau bụng quá, phải chạy ngay xuống nhà vệ sinh. Đoạn này chắc các đồng chí và các bạn cũng hình dung ra được; tôi khỏi cần phải kể chi-tiết... Tiếng cười lại oà ra, tỏ mở, khoái trá, làm hấn ngưng ngang bài tự thú.

Hấn nhìn xuống cuối giảng đường. Đây rồi, bây giờ hấn mới thấy đám bạn trời đánh. Những khuôn mặt thân quen suốt năm năm trời học chung một mái trường. Cái lũ bạn chẩn đoán là hấn bị bệnh gàn, và lúc nào cũng nơm nớp lo sợ dùm cái tính gàn của hấn.

Mặc cho mọi người cười, hấn vẫn nghiêm trang như ông cố đạo đang giảng trong nhà thờ. Lúc đó khoảng một giờ khuya. Khi vừa làm công tác vệ sinh xong, tôi nghe tiếng cười rúc rích bên phía nhà tắm của các chị. Bắp thịt mặt hấn giật giật làm câu nói của hấn trở nên khó khăn. Tôi nghe tiếng con gái nói chuyện và xối nước ào ào. Thú thật tôi không dám duy tâm, nhưng tôi cứ nghĩ rằng đó là ma. Có kẻ nào đó trong đám sinh viên chột ho toáng lên như bị sặc. Không dám ngừng đầu lên, hấn tiếp tục đọc bằng giọng đều đều, ru ngủ. Bởi vì những chuyện kể về ma quỷ ở các bệnh viện không phải là hiếm. ở bệnh viện Nhi đồng, không thiếu gì những em bé gái chết ở lứa tuổi mười bốn, mười lăm. Mà những tiếng cười giòn đêm hôm đó nghe có vẻ ma quái làm sao đó, nên tôi đâm ra thắc mắc. Thú thật, lúc đầu tôi cũng thấy rờn rợn ở sống lưng, bởi vì lúc một hai giờ sáng thì có ai trở chứng mà đi tắm đâu.

Đứng nói chuyện một lúc, hấn cảm thấy đầu gối mình vững hơn. Hơi thở hấn trở nên điều hòa, và cái đám khán giả sinh viên phía trước mặt, dường như cũng trở nên dễ mến hơn. Trừ cái bọn chức sắc ngồi ở hàng ghế bồi thẩm đoàn, chỉ cách chỗ hấn chừng hai bước chân kia, thì vẫn mang những tấm mặt nạ dày như da cá sấu ở rừng U minh, mà sẵn sàng kêu án hấn thật nặng nề. Giọng nói hấn, khuyếch đại qua máy vi âm, nghe lâu, cũng thấy quen thuộc dần với hấn. Ban đầu, tôi tính bỏ về phòng trực, nhưng không hiểu sao có một động cơ nào đó lôi tôi lại. Tôi bèn kê hai thùng rác bằng nhôm chồng lên nhau và trèo lên, bám vào mép tường, nhòm qua phía bên kia. Thú thật, tôi chỉ muốn biết ma khác người ta ở chỗ nào, bởi vì chưa bao giờ tôi thấy ma, dù đã thấy người chết rất nhiều. Nhưng không may cho tôi, đó không phải là ma, mà là bốn... à không, ba chị đang tắm...

Mọi người cười ồ lên, khoái trá. Cái vở nghiêm trọng chỉ còn bao quanh được đám chức sắc ngồi hàng ghế đầu, và hấn. Hấn lật sang trang kế, tiếp. Các chị hoảng hốt la ầm lên. Khi biết không phải là ma, tôi vội vã chạy trở về phòng sinh viên trực.

Tiếng cười râm ran trong giảng đường, át cả tiếng hấn, làm hấn phải ngưng lại. Máy cha cóc có biết sự thực. Đúng ra khi vừa nghe tiếng mấy con nhỏ đó la, thằng cha bảo vệ hay gác đàn gì đó, không biết đã phục kích ngoài cửa từ lúc nào mà xuất hiện thật nhanh, ào vào nhà tắm. Cả bốn con nhỏ đang cố co người lại cho thật nhỏ, hai tay che che, úm úm, xoay lưng về phía qua mà la chói lói, chợt thấy có thằng đực rựa lù lù xuất hiện trước mặt, cả bọn hoảng hốt quay ào về phía qua mà la tiếp, thành ra qua cũng thấy được chút ít, nhưng mà đã thấm thía gì với thằng cha gác đàn. Vậy mà nó còn bày đặt làm chứng với chi đoàn nữa chứ. Đúng là thói đời!

Tôi bị vấp té trên đường trở về phòng trực, bị bầm đầu gối và cùi chỏ, phải xức dầu gió dân tộc mấy ngày mới hết. Hấn nhìn xuống đám khán giả, bắt

gặp vài con mắt ái ngại. Thực ra, khi trông thấy thằng cha gác đàn, qua hoảng quá, mất thăng bằng. Thêm vào đó, mấy cái thùng rác bằng nhôm quá yếu, nên đã xum xuống xẹp lép làm qua ngã lăn quay ra trong nhà cầu. Cú té nhớ đời, còn làm qua đau tới bây giờ. Lúc đó, thực tình qua không biết đau gì hết ráo. Bởi vì cái hình ảnh ba con nhỏ, không có mặc gì hết trơn, trắng muốt và ướt nhễ nhại; cùng với một con nhỏ mặc vồn vện có mỗi cái áo ngực, đập vào mắt qua, hiệu quả hơn bất cứ một loại thuốc giảm đau nào. Chờ cho cái ồn ào trong giảng đường lắng xuống như những con sóng một mội rút ra khơi xong, hấn đọc hàng cuối cùng trong bài tự thú ngắn ngủi: Thú thực, tôi mới chỉ nhìn thấy tóc mấy cô...

Trong cơn bão lốc của trận cười giông tố, hấn can đảm nhìn xuống hàng ghế đầu, nơi bồi thẩm đoàn ngồi. Hấn thấy những khuôn mặt căng cứng, như mặt đất trên miệng núi lửa trước cơn địa chấn, chừng như sắp vỡ vụn ra vì bị dồn nén bởi lớp nham thạch phía dưới. Những đôi vai rung rung vất vả, như bị trói, bị kèm. Hấn liếc nhìn sang lớp trưởng. Nét nghiêm trang vẫn còn hằn trên mặt gã; nguyên vẹn, cứng ngắc.

Chờ cho tiếng cười lắng xuống, hấn kết luận:
Xin hết.

Bọn sinh viên vỗ tay rào rào. Hấn lừng khừng xếp xáp giấy có bài tự thú cho thẳng thắn, và loay hoay, không biết nên đứng yên tại chỗ hay trở về chỗ ngồi. Lớp trưởng đứng dậy, bước nhanh về phía hấn. Hấn khẽ tránh qua một bên, nhường chỗ cho gã.

Giọng gã vẫn hùng hồn, sang sảng, và vang động:

Các đồng chí và các anh chị vừa nghe xong phần tự phê của anh Trần văn Quốc, sinh viên khoa Y năm thứ năm. (Rõ khô, sao lại cứ phải nhắc đi nhắc lại mãi cái tên cúng cơm của hấn thế không biết. Đọc cả tên lẫn họ, rồi còn lớp nữa chứ. Ai trong lớp này mà chẳng biết hấn là Trần văn Quốc; người

tìm ra Hội-chứng-pháo-dây cơ chứ). Bây giờ yêu cầu anh Trần văn Quốc ngồi ở chiếc ghế kia - gã chỉ chiếc ghế giáo sư thường ngồi, ở phía sau bục giảng, ra dấu cho hắn - các đồng chí và các anh chị khác sẽ góp ý xây dựng cho anh Trần văn Quốc. Hắn lùi thúi tiến đến chỗ chiếc ghế, nơi lớp trưởng đã chỉ định. Trước khi ngồi xuống, hắn đưa tay phui hờ lớp bụi phấn đọng trên mặt ghế.

Đây đích thị là chỗ ngồi của bị can. Ngồi ở đây, thiên hạ muốn nhìn hắn, sẽ không phải ngھnh cổ ra phía sau cho tốn sức lao động. Mấy cô nữ sinh viên sẽ tha hồ dùng phẩu thuật của trí tưởng tượng mà cắt, xén, khâu, vá, lóc, nong các phần của tấm thân bốn mươi lăm ký của hắn mà không phải áy náy, ngại ngùng. Mời các đồng chí trong ban lãnh đạo lớp lên góp ý. Lớp trưởng nói xong, quét một cái nhìn sắc như dao xuống hàng ghế đầu. Một bóng con gái lui cui đứng dậy, tiến lên phía bục giảng. Đồng chí tổ phó tổ học tập của hắn. Tại sao thế nhỉ? Hắn thăm nghĩ. Chiếc áo không làm nên thầy tu. Dù cho mặc áo bà ba, đeo khăn rằn và đi dép râu thì con nhỏ này cũng chẳng cách nào xóa đi được cái hình ảnh thành thị của cô sinh viên Y khoa chịu chơi ngày nào. Hắn còn nhớ như in cái hình ảnh con nhỏ sinh viên năm thứ ba một lần tình cờ trực chung với hắn, làm biếng đi xuống nhà tắm, thay đồ, nên đã chỉ yêu cầu hắn nhắm mắt lại cho cô nàng thay bộ đồ dạo phố, mà mặc chiếc áo blouse có ba ngôi sao đỏ thêu ở mép túi áo. Hồi đó, hiên như cục bột; đầu óc không một gợn mây đen, hắn đã nhắm mắt thật kỹ, làm như nếu lỡ thấy, thì sẽ phải xuống địa ngục ngay lập tức, đâu phải như bây giờ...

Thưa các đồng chí và các anh chị. Giọng nàng ấm và trong trẻo. Chẳng những hắn không ghét nàng mà đôi khi còn thông cảm cho nàng nữa. Dù gì ông già của nàng - hình như ngày xưa có nợ máu với nhân dân? - đang ở đâu đó tuốt trên Hoàng Liên Sơn, nên cô nàng phải cố gắng phấn đấu, để mong

cho... bố nàng mau được về. Hấn cố thông cảm cho cô gái cùng lớp; mặc dù đôi khi nàng làm nhiều chuyện quá đáng.

Đứng trên bục giảng, người con gái quay lưng về phía hấn, nên hấn chỉ thấy được có phía đằng sau của nàng; trông giống hệt chị ủy viên trong một cái chi hội phụ nữ nào đó, có thể tìm gặp ở bất cứ nơi nào trên đất nước này. Ôi cái đất nước đang mất dần đi những tài năng! Nếu hồi đó lớp trưởng chịu nghe lời hấn; cử hấn đi học tại trường đảng Nguyễn Ái Quốc, thì giờ này hấn đâu có ngồi đây cho thiên hạ đấu tố. Chẳng những anh Trần Văn Quốc đã mù quáng nghe theo tiếng gọi của sự sa đọa có tính chất tư sản phương tây, mà anh Trần Văn Quốc còn xúc phạm đến những người phụ nữ đảm đang của xã-hội ta; những người mẹ, những người chị suốt đời hy sinh cho lý tưởng giai-cấp. Giọng nói của cô gái lạnh lạnh đập vào màng tang hấn, làm hấn choáng váng. Mẹ ơi! Hấn nghe rõ ràng những chuyện bốn con nhỏ kia nói với trong nhà tắm. Nhớ lại thì cũng hơi kỳ, vì dù gì hấn cũng là đảng nam nhi mà đi nghe lén thì xấu hổ quá. Nhưng quả thực hấn không nghe lén. Máy cô gái nói lớn quá, dù không thích nghe cũng phải nghe. Máy nàng nói giòn và móc ngoéo nhau khi đem kích thích người này mà so với người kia. Trời ơi, bà làm cách nào mà nó lớn được như thế? Tui hả, hỏi ông xã tui á. Nhưng mà tui cũng có bồ như bà vậy, tại sao của tui nhỏ xíu thấy ghét. Thì bà cứ kêu thằng bồ của bà... Tiếng cười trong nhà tắm, đến giờ này còn rộn rã trong đầu hấn. Vậy mà con nhỏ tổ phó cứ oang oang ca ngợi những người mẹ, những người chị tiên tiến. Thiệt tình! Khi không, đâm ra chán đời, hấn muốn buông xuôi hết và đứng lên nhận hết mọi lỗi lầm cho xong. Nhưng đôi chân nặng nề như đeo đá, kéo trì hấn xuống ghế, hấn đành ngồi chịu trận. Cô sinh viên tổ phó nói xong, trở về chỗ ngồi, tới một gã khác lên tiếp lời. Hấn đứng dưng gõ nhịp ngón tay trên thành ghế. Chiếc ghế dựa này chắc là mắc tiền dữ lắm, vì làm bằng gỗ tốt và được chạm trổ khéo léo. Chiếc ghế

này ngày xưa mỗi khi có lễ lạc; như lễ tốt nghiệp chẳng hạn, thường dành cho giáo sư khoa trưởng, vậy mà bây giờ hắn lại được ngồi ở đó. Đòi, hắn nghĩ, nhiều khi có những chuyện nực cười. Những bài bản phóng đại qua loa phóng thanh đổ vào tai hắn cuồn cuộn. Tôi muốn anh Trần Văn Quốc mô tả rõ hơn lúc anh nhận thức được rằng đó không phải là ma, mà là ba chị cả học sinh lẫn nữ y tá. Đồng thời yêu cầu anh Trần Văn Quốc cho biết rõ thái độ của anh đối với những lỗi lầm anh vừa mới vi phạm; anh thấy hối hận hay anh có tình cảm nào khác...

Hắn cau mày suy nghĩ. Cả lớp, sau khi nghe ý kiến của gã sinh viên nọ, đang chăm chú nhìn hắn, chờ đợi câu trả lời. Mấy cha thật nhiều chuyện. Thực tình, qua cũng không biết trong bốn con nhỏ đó, đứa nào là y tá, đứa nào là sinh viên. Không thể nào căn cứ vào kích thước mà đoán được. Vẫn biết trông mặt mà bắt hình dong, con lợn có béo thì lòng mới ngon đấy, nhưng trong trường hợp này, không thể kết luận rằng con nhỏ màu mỡ nhất đám là y tá được. Với cái nghề thức khuya dậy sớm này, thì dù cho là y tá hay sinh viên thực tập, cuối cùng cũng tóp lại giống nhau hết. Qua chỉ bắn khoả về một vết mụn ruồi trên ngực phía bên phải của một con nhỏ trong đám. Cái mụn ruồi khá lớn, trên bờ ngực. Mụn ruồi như thế mà nằm ngay ở vị trí chiến lược, thì không sớm thì muộn cũng thành ung thư sắc tố da. Nếu không tìm ra được con nhỏ có cái mụn ruồi tai ác đó, để cảnh giác cô nàng về nguy cơ ung thư, qua sẽ ăn không ngon, ngủ không yên suốt phần đời còn lại của qua. Chỉ có thể thôi.

Mãi suy nghĩ lảng nhãng, hắn không thấy lớp trưởng đang ra dấu cho hắn lên bục giảng. Hắn uể oải đứng dậy. Mọi người chăm chú nhìn hắn. Hắn liếm môi, nuốt chút nước miếng tưởng tượng trong cái miệng khô đắng. Thừa các đồng chí và các bạn. Thực tình tôi cũng không biết phải nói sao. Hắn ngập ngừng... Đúng ra.. tôi rất là oan uổng khi phải làm bản tự kiểm;

bởi vì... tôi đã thấy gì đâu, ngoài tóc của mấy cô. Ánh đèn trong nhà tắm nữ sinh viên không đủ sáng; tôi lại cận thị nặng, mắt kính lâu lắm chưa có tiền thay, thành ra chỉ thấy lò mờ. Hấn lên giọng, như thể sắp nói ra điều gì vô cùng quan trọng. Đồng chí bảo vệ thấy rõ hơn tôi, lẽ ra thì đồng chí ấy cũng phải làm bản tự khai. Giọng hấn trầm xuống, đầy vẻ thiếu nã. Nhưng mà thôi, tôi thành thật nhận lỗi là đã có hành vi xấu, làm ảnh hưởng tới danh dự của trường ta. Tôi xin nhận lỗi, và cố gắng khắc phục, sửa đổi... Hấn lại lên giọng. Nói thế không có nghĩa là tôi đã thấy hết cả. Thực ra tôi chỉ mới thấy tóc của mấy cô...

Cả lớp vỡ ra cười. Những tiếng cười hả hê, no đủ. Hấn nhìn một vòng, quanh giảng đường. Tất cả đều cười; ngay cả những cô gái nghiêm trang từ trước đến giờ. Những phien má đỏ như, những đôi môi mở rộng, khoe hàm răng trắng bóng, những đôi vai rung rinh. Con bão cười lan đến cả hàng ghế đầu, nơi các sinh viên có chức vụ cao ngời. Tất cả những mặt nạ nghiêm trang cố hữu chợt vỡ nát, và tan biến đi trong cơn lốc âm thanh cuồng nhiệt. Cả đến lớp trưởng cũng cười. Nhưng nụ cười của gã vuông vắn, chững chạc, pha lẫn một chút bao dung. Nhìn mặt gã, hấn đoán biết được bản án sẽ dành cho mình. Học gần hết năm thứ năm; nếu bị đuổi, chắc về địa phương xin làm nhân viên phòng khám khu vực chứ biết làm gì khác. Nhưng biết đâu ra khỏi trường Y Khoa, hấn sẽ có cơ-hội đề cử đi học tại trường đảng. Mà thôi. Mắc mớ gì phải bận tâm cho tồn sức lao động. Qua chi tội nghiệp cho con nhỏ có cái mụn ruồi ở góc trên bờ ngực phải. Nếu như ung thư mà không điều trị cho sớm, sẽ phải giải phẫu cắt phăng mất một bên chứ chẳng chơi. Qua thương những người đàn bà bị ung thư vú. Thời buổi này, cắt một một bên rồi, làm sao đủ sữa cho con bú. Sữa hộp thì chỉ dành cho công nhân viên nhà nước và cán bộ.

Chờ cho tiếng cười lắng xuống, lớp trưởng tiến lên bục giảng. Hấn đứng nép

qua một bên, nhường chỗ cho gã. Dấu vết nụ cười còn đọng trên khóe môi, gã nói:

Thưa các đồng chí và các anh chị. Vừa rồi, chúng ta đã nghe phần tự kiểm của anh Trần Văn Quốc. Đồng thời nghe thêm ý-kiến của hai đồng chí tổ trưởng và tổ phó học tập. Chính sách của đảng và nhà nước bao giờ cũng khoan dung. Đó chính là điểm khác biệt cơ bản giữa bọn tư bản bóc lột và chế độ xã-hội chủ nghĩa. Chúng ta đã kinh qua những...

Hắn thở phào khoan khoái khi nghe lớp trưởng nói đến đó. Vậy là yên tâm. Chúng ta ăn ở có nghĩa, có tình, hơn hẳn bọn tư bản chứ. Tội nghiệp con nhỏ có cái mụn ruồi; sớm muộn gì rồi cũng thành ung thư. Phải như mình biết mặt con nhỏ, Thì mình cũng rán tìm con nhỏ cho ra để mách dùm. Khốn nỗi, lúc ấy mắt mình lo nhìn cái mụn ruồi và khu vực chung quanh cái mụn ruồi, thành ra không còn đầu óc đâu để ý xem khuôn mặt con nhỏ tròn, méo ra sao. Chẳng những thế, mấy con nhỏ còn la như cháy nhà; nhất là con nhỏ đang mặc đồ. Con nhỏ ấy có cái bụng thon như bụng những cô giáo dạy thể dục thẩm mỹ. Ở dưới cái bụng thon ấy... Thù cái bọn quản trị bệnh viện - đã gỡ bớt bóng đèn để tiết kiệm điện quá! Còn cái thằng cha gác đàn mắc dịch đó nữa. Nếu nó không làm chứng với bọn chức sắc thì mình đâu có phải ra tòa. Cái thằng coi tù khù thể mà trúng mánh. Chắc chắn là nó thấy hết tội. Mình đứng ở trên cao nhìn xuống, cứ lơ mơ nhân ảnh như người đi đêm; còn nó, nó đứng đúng với tầm nhìn, lại không bị cận thị. Thiệt tình! Tóm lại chúng ta tạo cơ-hội cho anh Trần Văn Quốc sửa mình, và phấn đấu trở thành con người mới xã-hội chủ nghĩa. Anh Trần Văn Quốc cần sự nâng đỡ, góp ý của tất cả chúng ta. Mong các đồng chí và các anh chị giúp đỡ anh Trần Văn Quốc. Hắn chợt thấy nhức đầu. Mấy cha bày đặt màu mè. Tôi dư biết cha nào mà không muốn bắc thang trèo lên tường nhà tắm nữ sinh viên để tham quan, dù rằng ngày nào cũng khám bệnh nhân nữ ở mấy trại phụ khoa, sản

khoa vân vân... bởi vì y tá hoặc sinh viên thì dĩ nhiên là khác hẳn bệnh nhân, phải không nào.

Hắn lầm lũi đi về chỗ ngồi. Tiếng lớp trưởng vẫn lải nhải đuổi theo, cho tới khi hắn ngồi xuống chỗ ngồi cố định của hắn. Đầu óc lùng bùng, hắn thấy mệt mỏi như thể đã thức trực bệnh viện mấy đêm liền. Những ý tưởng trong đầu óc hắn loãng tan dần, chỉ còn lại nỗi băn khoăn về người con gái có cái mụn ruồi ở ngực bên phải. Tội nghiệp, nếu như cái mụn ruồi đó mà hóa ung thư, thì tội cho con nhỏ đó quá. Nhưng dù sao phải công nhận con nhỏ có bộ ngực đẹp nhất trong bọn. Thiết tình!

tháng tư 1985

Nguồn: damau.org
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 26 tháng 7 năm 2010